

funksjon

Funksjon Colour

Funksjon Solid

Funksjon Open

Funksjon Nett

Funksjon Dag

About
Storo Norske Funksjon is a display colour font, based on a lettering alphabet by Erich Mollowitz. It was featured in the book *Moderne Vindusklame*, an instructional book on window decoration. The book was written by chief decorator Knut Schjøfstad in 1933. It was used at Oslo's vocational school for commerce, thereby finding its way to a few shop fronts in Oslo. Knut Schjøfstad (1905–43) is perhaps most known for playing the long neck banjo in Norway's first jazz orchestra *Sixpence*. Erich Mollowitz was a German type designer. He designed a few script typefaces for German type foundries, as well as some experimental lettering alphabets. More of Mollowitz' lettering alphabets are in the pipeline. In addition to the colour font, Funksjon exists in the styles Solid, Open, Nett and Dag, all with a limited display character set.

Design

Arve Bætevik (2020)

Encoding

Latin Extended Pro

Version

1.001

Font Engineering

BAAT AS

License Online

skriftkompani.no

Inquiries

lisenst@skriftkompani.no

Specimen Texts

Sult, Knut Hansson

BAAT AS

6104 Volde

Norway

Uppercase
ABCDEFGHIJKLMN
OPQRSTUVWXYZ
Æ Ø Å

Lowercase
abcdefghijklmnop
qrstuvwxyz
æ ø å

Accented Characters
À Á Â Ã Ä Å Æ Ç È É Ê Ë Ì Í Î Ï Ñ Ò Ó Ô Õ Ö × Ø Ù Ú Û Ü Ý Þ ß à á â ã ä å æ ç è é ê ë ì í î ï ñ ò ó ô õ ö ÷ ø ù

Numbers
0123456789

German
Strasse ▶ Straße

Uppercase
ABCDEFGHIJKLMN
OPQRSTUVWXYZ
Æ Ø Å

Lowercase
abcdefghijklmnop
qrstuvwxyz
æ ø å

Accented Characters
À Á Â Ã Ä Å Æ Ç È É Ê Ë Ì Í Î Ï Ñ Ò Ó Ô Õ Ö × Ø Ù Ú Û Ü Ý Þ ß à á â ã ä å æ ç è é ê ë ì í î ï ñ ò ó ô õ ö ÷ ø ù

Numbers
0123456789

German
Strasse ▶ Straße

Uppercase
ABCDEFGHIJKLMN
OPQRSTUVWXYZ
Æ Ø Å

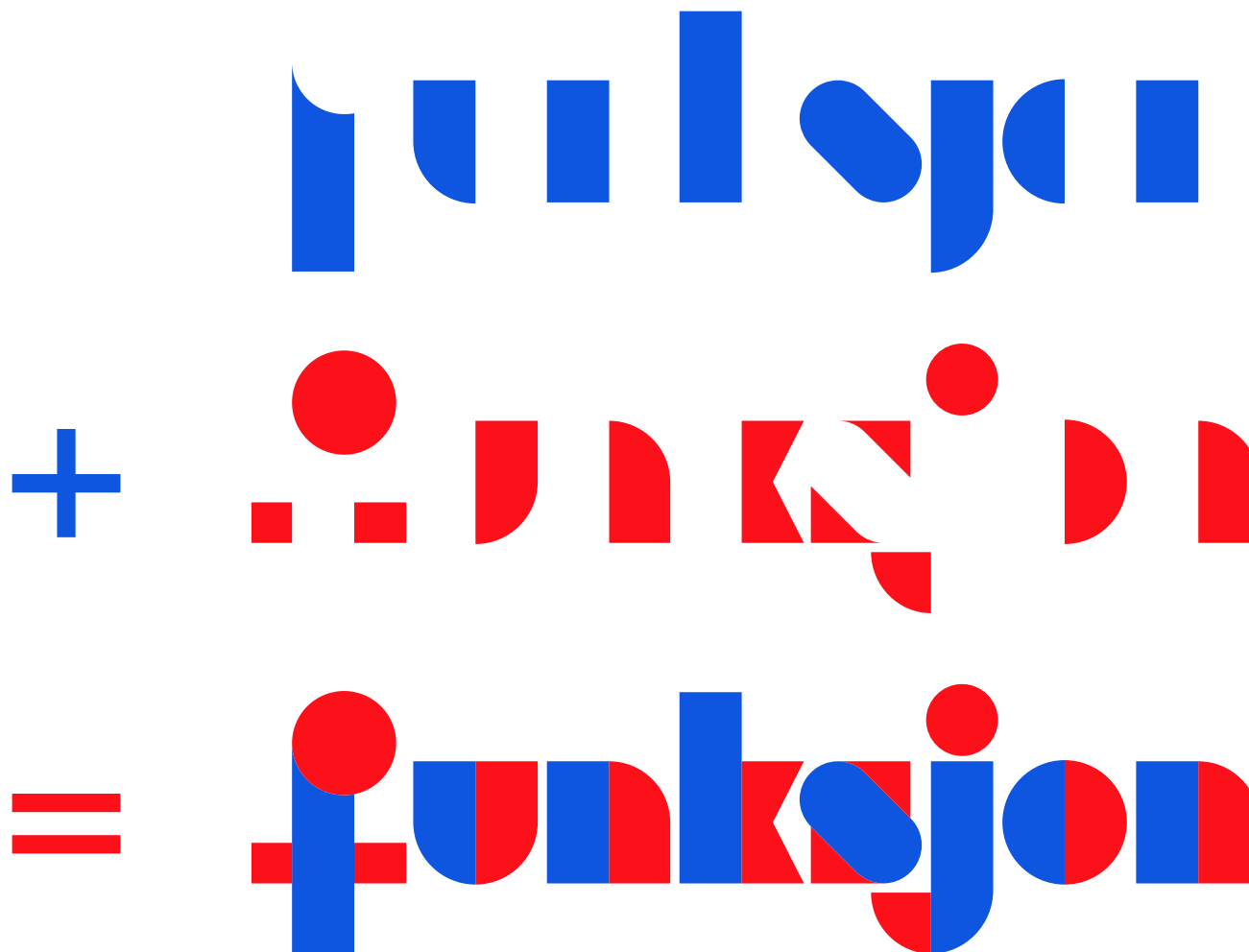
Lowercase
abcdefghijklmnop
qrstuvwxyz
æ ø å

Accented Characters
À Á Â Ã Ä Å Æ Ç È É Ê Ë Ì Í Î Ï Ñ Ò Ó Ô Õ Ö × Ø Ù Ú Û Ü Ý Þ ß à á â ã ä å æ ç è é ê ë ì í î ï ñ ò ó ô õ ö ÷ ø ù

Numbers
0123456789

German
Strasse ▶ Straße

The colour font works by stacking two cuts on top of each other.

Oslo 1933

Knut Schjerve postad

che postdekorativ

Vindusreklame

det forutsettes

at de varierte son

skal fremvises

of anordnet

Det var i den tid jeg gikk omkring og sultet i Kristiania, denne forunderlige by som ingen forleter før han har fått merke av den. Jeg ligger våken på min kvist og hører en klokke under meg slå seks slag, det var allerede ganske lyst og folk begynte å fordes opp og ned i treppene. Nede ved døren, hvor mitt rom var tapetsert med gamle nummer av Morgenbladet, kunne jeg så tydelig se en bekjent gjestelse fra fyrdirektøren, og litt til venstre derfra en fot, bugnende annonse fra baker Fabian Olsen om nybakt brød. Straks jeg slo opp øynene begynte jeg av gammel vane å tenke etter om jeg hadde noe å glede meg til i dag. Det hadde vært litt knøpt for meg i den siste tiden, den ene etter den andre av mine eiendeler var brakt til Onkel, jeg var blitt nervøs og utålmodig, et par ganger hadde jeg også ligget til sengs en dags tid av svimmelhet. Nå og da, når lykken var god, kunne jeg drive det til å få fem kroner av et eller annet blad for en føljetong. Det lysnet mer og mer og jeg ga meg til å lese på annonsene nede ved døren, jeg kunne til og med skimte de magre, grinende bokstavene om Liksvsp hos Jomfru Anderson, til høyre i porten. Det sysselsette meg en lang stund, jeg hørte klokken slå åtte nedenunder før jeg stod opp og klodde på meg. Jeg åpnet vinduet og så ut. Der hvor jeg stod hadde jeg utsikt til en klessnor og en åpen mark, langt ute lå pipen tilbake av en nedbrent snie hvor noen arbeidere var i ferd med å rydde opp. Jeg la meg med albue ned i vinduet og stirret ut i luften. Det ble ganske visst en lys dag. Nøsten var kommet, den fine, svalde årstiden, hvor allting skifter farge og forgår. Støyen var allerede begynt å lyde i ge-

tene og lokket meg ut. Dette tomme været, hvis golv gynget opp og ned for hvert skritt jeg tok bortover det, var som en gisten utett, ubyggelig likkiste, det var ikke ordentlig lås for døren og ingen øvn i rommet. Jeg pleide å ligge på strømpene mine om natten, for å få dem litt tørre til om morgenen. Det eneste, jeg hadde å fornøye meg ved var en liten rød gyngestol som jeg satt i om kveldene og dørte og tenkte på mange slags ting. Når det blåste hardt og dørene nedenunder sto åpne lød det alle slags underlige hvin opp gjennom gulvet og inn fra veggene, og Morgenbladet nede ved døren fikk revner så lange som en hånd. Jeg reiste meg og undersøkte en bytt borte i kroken ved songen etter litt til frokost, men fant ingenting og vendte tilbake til vinduet igjen. Gud vet, tenkte jeg, om det aldri skal nytte meg å søke etter en bestilling mer! Disse mange avslag, disse halve løfter, rene nei, nede og skuffede håp, nye forsøk, som hver gang løp ut i intet hadde gjort det av med mitt mot. Jeg hadde til sist søkt en plass som regningsbud, men hadde kommet for sent. Dessuten kunne jeg ikke skaffe sikkerhet for femti kroner. Det var alltid et eller annet til hinder. Jeg meldte meg også til brannkorpset. Vi stod halvhundre mann i forhallen og satte brystet ut for å gi inntrykk av kraft og stor dristighet. En fullmektig gikk omkring og så på disse søkerne, følte på deres armer og ga dem et og annet spørsmål, og meg gikk han forbi, ristet bare på hodet og sa at jeg var kassert på grunn av mine briller. Jeg møtte opp på nytt uten briller, jeg stod der med rynkede bryn og gjorde mine syne så hvesse som kniver, og mannen gikk

1924-1940

Butter circles

Long Neck Banjo

shop fronts

Arrange the

items Nicely

Light the

Champagne

It was during the time I wandered about and starved in Christiania: Christiania, this singular city, from which no man departs without carrying away the traces of his sojourn there. I was lying awake in my attic and I heard a clock below strike six. It was already broad daylight, and people had begun to go up and down the stairs. By the door where the wall of the room was papered with old numbers of the Morgenbladet, I could distinguish clearly a notice from the Director of Lighthouses, and a little to the left of that an inflated advertisement of Fabian Olsons new-baked bread. The instant I opened my eyes I began, from sheer force of habit, to think if I had anything to rejoice over that day. I had been somewhat hard-up lately, and one after the other of my belongings had been taken to my Uncle. I had grown nervous and irritable. A few times I had kept my bed for the day with vertigo. Now and then, when luck had favoured me, I had managed to get five shillings for a feuilleton from some newspaper or other. It grew lighter and lighter, and I took to reading the advertisements near the door. I could even make out the grinning lean letters of winding-sheets to be had at Miss Andersons on the right of it. That occupied me for a long while. I heard the clock below strike eight as I got up and put on my clothes. I opened the window and looked out. From where I was standing I had a view of a clothes-line and an open field. Farther away lay the ruins of a burnt-out smithy, which some labourers were busy clearing away. I leant with my elbows resting on the window-frame and gazed into open space. It promised to be a clear day--

autumn, that tender, cool time of the year, when all things change their colour, and die, had come to us. The ever-increasing noise in the streets lured me out. The bare room, the floor of which rocked up and down with every step I took across it, seemed like a gasping, sinister coffin. There was no proper fastening to the door, either, and no stove. I used to lie on my socks at night to dry them a little by the morning. The only thing I had to divert myself with was a little red rocking-chair, in which I used to sit in the evenings and doze and muse on all manner of things. When it blew hard, and the door below stood open, all kinds of eerie sounds moaned up through the floor and from out the walls, and the Morgenbladet near the door was rent in strips a span long. I stood up and searched through a bundle in the corner by the bed for a bite for breakfast, but finding nothing, went back to the window. God knows, thought I, if looking for employment will ever again avail me ought. The frequent repulses, half-promises, and curt noes, the cherished, deluded hopes, and fresh endeavours that always resulted in nothing had done my courage to death. As a last resource, I had applied for a place as debt collector, but I was too late, and, besides, I could not have found the fifty shillings demanded as security. There was always something or another in my way. I had even offered to enlist in the Fire Brigade. There we stood and waited in the vestibule, some half-hundred men, thrusting out chests out to give an idea of strength and brawny, whilst an inspector walked up and down and scanned the applicants, felt their arms, and put one

Supported Languages

Denish
Dutch
English
French
German
Italian
Norwegian
Swedish

